



EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

SEKCJA CZWARTA

SPRAWA MATCZAK przeciwko POLSCE

(Skarga nr 26649/12)

WYROK

STRASBURG

dnia 23 lutego 2016 r.

Niniejszy wyrok jest prawomocny. Wyrok może zostać poddany korekcie redakcyjnej.

W sprawie Matczak przeciwko Polsce,

Europejski Trybunał Praw Człowieka (Sekcja Czwarta) w składzie Komitetu:

Nona Tsotsoria, *Przewodnicząca,*

Vincent A. De Gaetano,

Krzysztof Wojtyczek, *sędziowie,*

oraz Fatoş Aracı, *Zastępca Kanclerza Sekcji,*

po przeprowadzeniu obrad na posiedzeniu zamkniętym w dniu 2 lutego 2016 r.,

wydał następujący wyrok, przyjęty w tym samym dniu:

POSTĘPOWANIE

1. Sprawa rozpoczęła się wniesieniem skargi (nr 26649/12) przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej do Trybunału, zgodnie z art. 34 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności ("Konwencja") przez obywatela Polski, pana Kamila Matczaka ("skarżący"), w dniu 18 kwietnia 2012 r.

2. Rząd Rzeczypospolitej Polskiej ("Rząd") reprezentowany był przez swojego Pełnomocnika, panią J. Chrzanowską z Ministerstwa Spraw Zagranicznych.

3. Skarżący utrzymywał, że jego tymczasowy areszt przedłużył się poza "rozsądny termin" w rozumieniu art. 5 § 3 Konwencji.

4. Dnia 19 marca 2015 r. skarga dotycząca domniemanego naruszenia art. 5 § 3 Konwencji została zakomunikowana rządowi. W pozostałym zakresie skarga została uznana za niedopuszczalną zgodnie z art. 54 § 3 Regulaminu Trybunału.

FAKTY**I. OKOLICZNOŚCI SPRAWY**

5. Skarżący urodził się w 1987 r. i mieszka w Słomczynie.

Pierwsze postępowanie karne przeciwko skarżącemu

6. W dniu 6 kwietnia 2009 r. skarżący został zatrzymany pod zarzutem udziału w zorganizowanej grupie przestępczej dopuszczającej się wymuszeń, oraz popełnienia kilku brutalnych przestępstw w ramach jego działalności w tej grupie przestępczej.

7. Śledztwo przeciwko skarżącemu i kilku innych osobom zostało przeprowadzone przez Prokuraturę Apelacyjną w Warszawie.

8. W dniu 8 kwietnia 2009 r. Sąd Rejonowy dla Warszawy – Woli wydał postanowienie o tymczasowym aresztowaniu skarżącego, powołując się na uzasadnione podejrzenie, że popełnił on zarzucane mu przestępstwa. Sąd uznał, że pomimo tego, iż kluczowym dowodem przeciwko skarżącemu były oświadczenia współoskarżonych, zostały one potwierdzone przez inne dowody zgromadzone w sprawie. Ponadto uznał, że zastosowanie tymczasowego aresztowania wobec skarżącego było niezbędne do zapewnienia prawidłowego toku postępowania. Zdaniem sądu ryzyko, że skarżący mógłby utrudniać postępowanie wynikało z faktu, że został on oskarżony o udział w zorganizowanej grupie przestępczej. W związku z tym sąd odnotował także, że jeden z zarzutów wobec skarżącego dotyczył manipulowania świadkiem z użyciem przemocy. Sąd podkreślił również iż grożąca podejrzanemu surowa kara mogłaby skłaniać go do utrudniania postępowania.

9. W dniu 5 czerwca 2009 r. Sąd Okręgowy w Warszawie oddalił nie uwzględnił zażalenia na to postanowienie. Sąd podkreślił w szczególności, że wiarygodność oświadczeń współoskarżonych została potwierdzona przez zeznania kilku świadków. W związku z tym podejrzenia wobec skarżącego mogły zostać faktycznie uznane za uzasadnione. Sąd Okręgowy zgodził się również z Sądem Rejonowym co do tego, że okoliczności sprawy uzasadniały podejrzenie, że skarżącemu może zostać wymierzona surowa kara.

10. Tymczasowe aresztowanie skarżącego było następnie kolejno przedłużane przez Sąd Okręgowy w Warszawie w dniach 2 lipca, 28 września i 7 grudnia 2009 r. oraz 18 stycznia 2010 r. Sąd oparł się na tych samych przesłankach. Podkreślono również, że grożąca podejrzanemu surowa kara może skłaniać go do bezprawnego ingerowania w przebieg postępowania, zwłaszcza, że nie wszyscy członkowie przedmiotowej zorganizowanej grupy przestępczej byli wówczas tymczasowo aresztowani. Sąd stwierdził również, że ze względu na skomplikowany charakter sprawy postępowanie nie mogło być zakończone wcześniej, i że łagodniejsze środki zapobiegawcze nie zapewniłyby prawidłowego toku postępowania.

11. W dniu 19 marca 2010 r. do Sądu Okręgowego w Warszawie wpłynął akt oskarżenia przeciwko skarżącemu. Akt oskarżenia dotyczył w sumie dziewięciu oskarżonych, którym zarzucono popełnienie trzydziestu sześciu przestępstw, i zawierał siedemdziesiąt sześć stron. Prokurator wnioskował o przesłuchanie dwudziestu sześciu świadków.

12. W dniu 29 marca 2010 r. Sąd Okręgowy w Warszawie przedłużył stosowanie tymczasowego aresztowania wobec skarżącego do dnia 31 lipca 2010 r. Sąd oparł się na uzasadnionym podejrzeniu, że skarżący popełnił zarzucane mu przestępstwa, na grożącej oskarżonemu surowej karze oraz

konieczności zapewnienia prawidłowego przebiegu postępowania ze względu na zorganizowany charakter działalności przestępczej.

13. Tymczasowe aresztowanie skarżącego było następnie kolejno przedłużane w oparciu o decyzje Sądu Okręgowego w Warszawie.

14. Zażalenie skarżącego na postanowienie sądu z dnia 23 grudnia 2010 r. nie zostało uwzględnione przez Sąd Apelacyjny w Warszawie w dniu 20 stycznia 2011 r.

15. Proces rozpoczął się w dniu 19 lipca 2010 r., a w jego toku sąd pierwszej instancji wyznaczył czternaście terminów rozprawy.

16. W dniu 31 marca 2011 r. Sąd Okręgowy w Warszawie wydał wyrok. Skarżący został uznany za winnego zarzuconych mu czynów i skazany na karę łączną siedmiu lat pozbawienia wolności.

17. Skarżący i pozostali oskarżeni odwołali się od swoich wyroków.

18. W dniu 20 grudnia 2011 r. Sąd Apelacyjny w Warszawie uchylił wyrok sądu pierwszej instancji i przekazał sprawę z do ponownego rozpoznania.

19. Tego samego dnia Sąd Apelacyjny w Warszawie przedłużył okres tymczasowego aresztowania skarżącego. Sąd był zdania, że wcześniej określone powody zatrzymania były nadal aktualne. W szczególności, wciąż istniała konieczność zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania w świetle wyroku z dnia 20 grudnia 2011 r.

20. W dniu 10 kwietnia 2012 r. ten sam sąd ponownie przedłużył czas trwania tymczasowego aresztowania wobec skarżącego.

21. Zażalenia skarżącego na postanowienia w przedmiocie przedłużenia tymczasowego aresztowania nie zostały uwzględnione przez Sąd Apelacyjny w Warszawie odpowiednio w dniach 17 stycznia i 17 maja 2012 r.

22. W dniu 19 października 2012 r. Sąd Okręgowy w Warszawie postanowił uchylić tymczasowe aresztowanie wobec skarżącego powołując się głównie na długi czas jego trwania. Sąd uznał, że długość postępowania wynikała z przyczyn niezależnych od oskarżonych (choroba sędziego) i że nie powinni oni odczuwać „negatywnych konsekwencji” tego, że postępowanie nie mogło być zakończone.

23. Prokuratura złożyła zażalenie na postanowienie w przedmiocie uchylenia tymczasowego aresztowania.

24. W dniu 6 grudnia 2012 r. Sąd Apelacyjny w Warszawie uchylił zaskarżone postanowienie uznając powody podane przez sąd niższej instancji za niewystarczające.

25. W dniu 9 stycznia 2013 r., po ponownym rozpoznaniu sprawy, Sąd Okręgowy w Warszawie postanowił przedłużyć tymczasowe aresztowanie skarżącego. Sąd oparł się na uzasadnionym podejrzeniu, że skarżący popełnił zarzucane mu przestępstwa. Uznał, że choć nie istniało ryzyko ucieczki, pobyt skarżącego w areszcie był uzasadniony ze względu na grożącą podejrzanemu surową karę i obawę, że może on utrudniać

postępowanie. Sąd powołał się również na okoliczność, na którą powołał się sąd, który zastosował tymczasowe aresztowanie wobec skarżącego (zob. pkt 8 powyżej), że jednym z zarzutów formułowanych przeciwko niemu było manipulowanie świadkiem z użyciem przemocy.

26. W dniu 12 lutego 2013 r. Sąd Apelacyjny w Warszawie uchylił to postanowienie ze względów proceduralnych.

27. W dniu 6 marca 2013 r. Sąd Okręgowy w Warszawie przedłużył stosowanie tymczasowego aresztowania wobec skarżącego na okres trzech miesięcy. Sąd uzasadnił postanowienie grożącą podejrzanemu surową karą oraz koniecznością zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania. Stwierdził również, że długość postępowania wynikała przede wszystkim ze złożoności sprawy.

28. W dniu 18 kwietnia 2013 r. Sąd Apelacyjny w Warszawie nie uwzględnił zażalenia skarżącego od wyżej wymienionego postanowienia.

29. W dniu 5 czerwca 2013 r. tymczasowe aresztowanie skarżącego zostało uchylone. Skarżący pozostał jednak w areszcie w związku ze środkiem zapobiegawczym nałożonym na niego w innym postępowaniu (zob. poniżej).

30. Postępowanie toczy się nadal przed Sądem Okręgowym w Warszawie.

B. Drugie postępowanie karne przeciwko skarżącemu

31. W dniu 18 czerwca 2012 r. Prokuratura Apelacyjna w Warszawie przedstawiła skarżącemu zarzut udziału w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym zaangażowanej w handel narkotykami oraz zarzut popełnienia kilku przestępstw polegających na handlu narkotykami.

32. W dniu 20 czerwca 2012 r. Sąd Rejonowy dla Warszawy-Śródmieścia zastosował wobec skarżącego tymczasowe aresztowanie, powołując się na uzasadnione podejrzenie, że popełnił on zarzucane mu przestępstwa. Sąd powołał się także na grożącą podejrzanemu surową karę oraz konieczność zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania. Uznał także, że ryzyko, iż skarżący mógłby utrudniać postępowanie wynikało z powagi postawionych zarzutów.

33. W dniu 17 czerwca 2012 r. Sąd Okręgowy w Warszawie nie uwzględnił zażalenia skarżącego na to postanowienie.

34. Tymczasowe aresztowanie wobec skarżącego było następnie przedłużane postanowieniami Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 11 września i 11 grudnia 2012 r. oraz z dnia 21 lutego 2013 r., a także Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 18 czerwca i 22 sierpnia 2013 r. Sądy niezmiennie uzasadniały swoje decyzje istnieniem uzasadnionego podejrzenia, że skarżący popełnił zarzucane mu przestępstwa. Powoływały się także na prawdopodobieństwo wymierzenia podejrzanemu surowej kary

pozbawienia wolności. Podkreślały konieczność zabezpieczenia procesu gromadzenia dowodów i skomplikowany charakter sprawy. Twierdziły również, że ryzyko, iż skarżący mógłby utrudniać postępowanie wynikało z faktu, że został on oskarżony w związku z przestępstwami popełnionymi w ramach zorganizowanej grupy przestępczej o charakterze zbrojnym.

35. Skarżący odwołał się od wszystkich powyższych decyzji, jednak bezskutecznie.

36. W dniu 28 czerwca 2013 r. dochodzenie dotyczące zarzutu uczestnictwa w zorganizowanej grupie przestępczej zostało przerwane, ponieważ dotyczyło zasadniczo tej samej materii, co pierwsze postępowanie karne toczące się w tym czasie przeciwko skarżącemu przed Sądem Okręgowym w Warszawie (zob. wyżej).

37. W bliżej nieokreślonym dniu w 2013 r. zarzuty przeciwko skarżącemu i niektórym z pozostałych oskarżonych zostały przeniesione do rozpoznania w osobnym postępowaniu.

38. W dniu 5 września 2013 r. w Sądzie Okręgowym w Warszawie złożony został akt oskarżenia zawierający 187 stron. Skarżący został oskarżony w związku z kilkoma przypadkami handlu narkotykami w ramach zorganizowanej grupy przestępczej. Akt oskarżenia dotyczył łącznie dwudziestu sześciu oskarżonych, którym zarzucono popełnienie 168 przestępstw. Prokuratura zwróciła się do sądu pierwszej instancji o przesłuchanie pięćdziesięciu ośmiu świadków.

39. Tymczasowy areszt dla skarżącego był przedłużany przez Sąd Okręgowy w Warszawie w dniach 17 września i 17 grudnia 2013 r. oraz w dniu 20 stycznia 2014 r. Sąd za każdym razem powoływał się na uzasadnione podejrzenie wobec skarżącego, surowość przewidywanej kary i ryzyko, że skarżący mógłby utrudniać postępowanie ze względu na zorganizowany charakter przedmiotowych przestępstw. Zauważył również, że pomimo złożoności sprawy sąd pierwszej instancji prowadził postępowanie w sposób terminowy i sumienny.

40. Odwołania skarżącego od powyższych decyzji, a tym samym jego wnioski o zwolnienie z aresztu zostały odrzucone.

41. W dniu 25 czerwca 2014 r. Sąd Okręgowy w Warszawie postanowił o uchyleniu tymczasowego aresztu dla skarżącego pod warunkiem wpłaty kaucji w wysokości 80 000 złotych.

42. Kaucja została wpłacona i skarżący został zwolniony z aresztu w dniu 2 lipca 2014 r. Sąd objął go dozorem policyjnym i nałożył na niego zakaz opuszczania kraju.

43. Postępowanie toczy się nadal przed Sądem Okręgowym w Warszawie.

II. STOSOWNE PRAWO KRAJOWE I PRAKTYKA

44. Stosowne prawo krajowe i praktyka dotycząca stosowania tymczasowego aresztowania, podstawy jego przedłużenia, uchylenie tymczasowego aresztowania oraz zasady odnoszące się do innych, środków zapobiegawczych są zawarte w wyrokach Trybunału w sprawach *Golek przeciwko Polsce*, skarga nr 31330/02, §§ 27 – 33, 25 kwietnia 2006 r. oraz *Celejewski przeciwko Polsce*, skarga nr 17584/04, §§ 22 – 23, z 4 sierpnia 2006 r.

PRAWO

I. DOMNIEMANE NARUSZENIE ART. 5 § 3 KONWENCJI

45. Skarżący skarżył się, że czas jego tymczasowego aresztowania był nadmierny. Skarżący opierał się na art. 5 § 3 Konwencji, który stanowi:

„Każdy zatrzymany lub aresztowany zgodnie z postanowieniami ust. 1 lit. c) niniejszego artykułu ... ma prawo być sądzony w rozsądnym terminie albo zwolniony na czas postępowania. Zwolnienie może zostać uzależnione od udzielenia gwarancji zapewniających stawienie się na rozprawę.”

46. Rząd zakwestionował ten argument.

A. Dopuszczalność

47. Trybunał zauważa, że skarga nie jest w sposób oczywisty nieuzasadniona w rozumieniu art. 35 § 3 Konwencji. Zauważa również, że nie jest nieuzasadniona w oparciu o jakiegokolwiek inne podstawy. Wobec powyższego musi zostać uznana za dopuszczalną.

B. Przedmiot sprawy

1. Okres, który należy wziąć pod uwagę i zakres sprawy

48. Trybunał pragnie przede wszystkim zauważyć, że skarżący skarży się na nałożenie na niego tymczasowego aresztowania w dwóch postępowaniach karnych.

W związku z pierwszym postępowaniem skarżący przebywał w areszcie od 8 kwietnia 2009 r., kiedy został aresztowany, do dnia 5 czerwca 2013 r., kiedy to jego areszt został uchylony. Jednak w dniu 31 marca 2011 r. został wydany wyrok pierwszej instancji skazujący skarżącego. Biorąc pod uwagę datę aresztowania skarżącego „po skazaniu przez właściwy sąd” w rozumieniu art. 5 § 1 lit. a), okres jego tymczasowego aresztowania nie

wchodzi w zakres art. 5 § 3 (por. sprawa *Kudła przeciwko Polsce* [GC], skarga nr 30210/96, § 104). Wyrok wydany przez sąd pierwszej instancji został następnie uchylony przez sąd apelacyjny w dniu 20 grudnia 2011 r. W związku z tym okresy, które należy wziąć pod uwagę na podstawie art. 5 § 3 trwały od 8 kwietnia 2009 r. do 31 marca 2011 r. oraz od 20 grudnia 2011 r. do 5 czerwca 2013 r., zatem łączny czas przebywania w areszcie to prawie trzy lata i sześć miesięcy.

W drugim postępowaniu areszt trwał od 20 czerwca 2012 r. do 2 lipca 2014 r., czyli wyniósł ponad dwa lata.

49. Trybunał zauważa, że powyższe okresy pokrywają się. W poprzednich sprawach rozpatrywanych przez Trybunał skargi dotyczące takich nakładających się okresów pobytu w areszcie były rozpatrywane łącznie, oddzielnie rozpatrywano natomiast powody przedstawione przez władze krajowe w celu uzasadnienia aresztowania w różnych postępowaniach karnych (zob. sprawa *Dombek przeciwko Polsce*, skarga nr 75107/01, §§ 64 – 71, 12 grudnia 2006 r. oraz sprawa *Piotr Kuc przeciwko Polsce*, skarga nr 37766/02, §§ 33 – 38, 19 grudnia 2006 r.).

2. Argumentacja stron

a) Skarżący

50. Skarżący twierdził, że długość jego tymczasowego aresztowania przekroczyła „rozsądny termin”. W jego ocenie, sąd nie przedstawił „odpowiednich” i „wystarczających” powodów przetrzymywania go w areszcie przez tak długi okres.

b) Rząd

51. Rząd uznał, że czas przebywania skarżącego w areszcie w ramach obu postępowań był zgodny ze standardami określonymi w art. 5 § 3 Konwencji. Zdaniem rządu uzasadnienie przedstawione w decyzjach sądów krajowych było „odpowiednie” i „wystarczające”, by uzasadnić cały okres tymczasowego aresztowania skarżącego. Uzasadnienie opierało się w szczególności na powadze zarzutów wobec skarżącego, który został oskarżony o brutalne przestępstwa popełnione w ramach zorganizowanej grupy przestępczej.

Rząd twierdził również, że władze krajowe prowadziły postępowania z należytą starannością.

3. Ocena Trybunału

a) Zasady ogólne

52. Trybunał przypomina, że ogólne zasady dotyczące prawa do „bycia sądzonym w rozsądnym terminie albo zwolnienia na czas postępowania”, zagwarantowanego w art. 5 § 3 Konwencji, zostały przedstawione w wielu

poprzednich wyrokach (zob. m.in. sprawa *Kudła przeciwko Polsce* [GC], cytowana powyżej, §§ 110 i nast., ETPCz 2000 – XI; i *McKay przeciwko Zjednoczonemu Królestwu* [GC], skarga nr 543/03, §§ 41 – 44, ETPCz 2006 – X, z dalszymi odniesieniami).

b) Zastosowanie powyższych zasad w niniejszej sprawie

53. Trybunał pragnie przede wszystkim zauważyć, że w obu postępowaniach sądy krajowe oparły się początkowo na uzasadnionym podejrzeniu, że skarżący popełnił zarzucane mu przestępstwa oraz na ich poważnym charakterze, surowości kary odpowiadającej zarzucanym mu czynom oraz ryzyku, że może on ingerować w tok postępowania, w szczególności w związku z tym, że został oskarżony o przynależność do zorganizowanej grupy przestępczej (zob. pkt 8 i 32 powyżej).

54. Władze sądowe uznały również, że ze względu na złożoność obu spraw, w których zaangażowanych było wielu współoskarżonych i w których padło wiele zarzutów, aresztowanie skarżącego było konieczne dla zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania.

55. Trybunał przyznaje, że podejrzenie wobec skarżącego o popełnienie zarzucanych mu przestępstw mogło początkowo uzasadniać jego aresztowanie, w szczególności w związku z faktem, że w pierwszym postępowaniu skarżący został następnie skazany na karę pozbawienia wolności.

56. Ponadto wydaje się, że władze sądowe zakładały możliwość wystąpienia ryzyka ucieczki skarżącego lub utrudniania przez niego prowadzonego postępowania w związku z surowością kary, która mogła zostać na niego nałożona z uwagi na poważny charakter popełnionych przestępstw. W związku z tym, Trybunał przypomina, że surowość grożącej kary jest istotnym elementem w ocenie ryzyka ucieczki lub ponownego popełnienia przestępstwa (zob. sprawa *Górski przeciwko Polsce*, skarga nr 28904/02, § 57, 4 października 2005 r.). Sąd uznaje również, że z uwagi na powagę zarzutów wobec skarżącego władze mogły zasadnie uznać, że początkowo takie ryzyko wystąpiło. Jednakże Trybunał wielokrotnie podnosił, że powaga zarzutów nie może sama w sobie stanowić uzasadnienia długiego okresu tymczasowego aresztowania (zob. sprawa *Ilijkov przeciwko Bułgarii*, skarga nr 33977/96, §§ 80-81, 26 lipca 2001 r.).

57. Ponadto władze sądowe powoływały się na fakt, że skarżący został oskarżony o przynależność do zorganizowanej grupy przestępczej o zbrojnym charakterze. Zdaniem Trybunału fakt, że sprawa dotyczyła członka takiej grupy przestępczej powinien zostać uwzględniony w ocenie zgodności z art. 5 § 3 (zob. sprawa *Bak przeciwko Polsce*, skarga nr 7870/04, § 57, 16 stycznia 2007 r.). W tym względzie Trybunał uważa, że istnienie ogólnego ryzyka płynącego ze zorganizowanego charakteru domniemyanych działań przestępczych skarżącego może być uznawane za podstawę do jego zatrzymania na początkowych etapach postępowania, a w

pewnych okolicznościach może stanowić także podstawę do późniejszego przedłużenia aresztu (zob. sprawa *Drabek przeciwko Polsce*, skarga nr 5270/04, § 49, 20 czerwca 2006 r.). Trybunał wielokrotnie przypomina swoje orzecznictwo, zgodnie z którym w sprawach dotyczących przestępczości zorganizowanej stosunkowo dłuższy okres tymczasowego aresztowania może być uzasadniony ze względu na szczególnie trudny charakter postępowania prowadzonego w takich sprawach przez sądy pierwszej instancji (zob. sprawa *Celejewski przeciwko Polsce*, cytowana powyżej, § 36). Jednak nie daje to władzom nieograniczonych uprawnień do przedłużania okresu stosowania tego środka zapobiegawczego (zob. sprawa *Pasiński przeciwko Polsce*, skarga nr 6356/04, § 44, 20 czerwca 2006 r.). Po pierwsze, wraz z upływem czasu, początkowe podstawy do tymczasowego aresztowania stają się coraz mniej istotne, a sądy krajowe powinny opierać się na innych „odpowiednich” i „wystarczających” podstawach uzasadniających stosowanie środka zapobiegawczego w formie pozbawienia wolności (zob. m.in. sprawa *I.A. przeciwko Francji*, wyrok z dnia 23 września 1998 r., Zbiór Wyroków i Decyzji 1998-VII, str. 2979, § 102; sprawa *Labita przeciwko Włochom* [GC], skarga nr 26772/95, § 153, ETPCz 2000–IV). Po drugie, nawet gdy ze względu na szczególne okoliczności sprawy, tymczasowe aresztowanie zostanie przedłużone poza dopuszczalny okres ogólnie przyjęty w orzecznictwie Trybunału, działanie takie musi opierać się na szczególnie mocnych podstawach. Trybunał zauważa w tym względzie, że w pierwszym postępowaniu sądy krajowe powołały się dwukrotnie na fakt, że skarżący został oskarżony między innymi o manipulowanie świadkiem z użyciem przemocy (zob. pkt 8 i 25 powyżej); uważa jednak, że podstawa ta powinna być poddana ponowszej dokładnej ocenie w świetle okoliczności sprawy na późniejszych etapach postępowania.

58. W związku z okolicznościami w niniejszej sprawie, sądy krajowe powinny były rozważyć możliwość zastosowania mniej restrykcyjnych środków w celu zagwarantowania prawidłowego toku postępowania. Trybunał bierze pod uwagę szczególne trudny charakter postępowania w sprawach dotyczących zorganizowanych grup przestępczych, a także fakt, że w drugim postępowaniu władze postanowiły zmienić środek zapobiegawczy i uchylić areszt dla skarżącego po upływie dwóch lat pozbawienia wolności po wpłaceniu kaucji. Jednak pobyt skarżącego w areszcie w związku z pierwszym postępowaniem trwał prawie trzy lata i sześć miesięcy. W związku z tym wraz z upływem czasu, podstawy, na które powoływały się władze nie mogą być uznane za „odpowiednie” i „wystarczające”, aby uzasadnić pobyt skarżącego w areszcie przez tak długi okres. W tych okolicznościach nie zachodzi konieczność rozpoznania, czy postępowanie było prowadzone ze szczególną starannością.

Doszło zatem do naruszenia art. 5 § 3 Konwencji.

II. ZASTOSOWANIE ART. 41 KONWENCJI

59. Artykuł 41 Konwencji stanowi:

„Jeśli Trybunał stwierdzi, że nastąpiło naruszenie Konwencji lub jej Protokołów, oraz jeśli prawo wewnętrzne zainteresowanej Wysokiej Układającej się Strony pozwala tylko na częściowe usunięcie konsekwencji tego naruszenia, Trybunał orzeka, gdy zachodzi potrzeba, słuszne zadośćuczynienie pokrzywdzonej stronie.”

60. Skarżący nie zgłosił roszczenia z tytułu zadośćuczynienia ani nie domagał się zwrotu kosztów lub wydatków. W związku z tym Trybunał stwierdza brak roszczeń do przyznania mu jakiegokolwiek sumy z tego tytułu.

Z TYCH POWODÓW TRYBUNAŁ JEDNOMYŚLNIE

1. *Uznaje* skargę dotyczącą art. 5 § 3 Konwencji za dopuszczalną;
2. *Stwierdza*, że doszło do naruszenia art. 5 § 3 Konwencji.

Sporządzono w języku angielskim i złożono na piśmie w dniu 23 lutego 2016 r. zgodnie z art. 77 §§ 2 i 3 Regulaminu Trybunału.

Fatoş Aracı
Zastępca Kanclerza

Nona Tsotsoria
Przewodnicząca